

תת"ע 665/10/21 - מדינת ישראל נגד סמי אלטורי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד
תתע"א 665-10-21 מדינת ישראל נ' אלטורי

בפני
בעניין: כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סמי אלטורי

הנאשם

גזר דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דן מייחס לנאשם נהיגה ברכב מנועי מסוג בו הנאשם מעולם לא היה מורשה לנהיגה.
2. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ועל יסוד הודאתו הורשע בעבירה של נהיגה בלי רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה").

טענות הצדדים:

3. המאשימה טוענת כי מדובר בעבירה שיש לצדה פסילת מינימום של שלושה חודשים ומבקשת להשית על הנאשם פסילה שלא תפחת מהמינימום, פסילה מותנית וקנס.
4. המאשימה מפנה לעברו התעבורתי של הנאשם ולכך שהוא נוהג משנת 2014 ולחובתו נרשמו 8 הרשעות קודמות.
5. הנאשם מפנה לכך שהוא הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר.
6. לטענת הנאשם, מתחם העונש בתיקים מעין זה נע בין פסילה על תנאי וקנס ועד פסילה בפועל מסווגת לרכב בו בוצעה העבירה (ומפנה לתתע"א 5572-01-21 מדינת ישראל נ' אל אעסם (17.11.21), לעפ"ת 45884-04-16 כהן נ' מדינת ישראל (19.5.16) (להלן: "עניין כהן") וכן לתתע"א 179-10-21 מדינת ישראל נ' סויטי (21.10.21)).
7. הנאשם טוען כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה מסוג B וכי לו היה מוציא את רישיון הנהיגה שלו לפני ה-1.1.2007, הוא היה רשאי לנהוג גם ברכב בו נהג במועד ביצוע העבירה דן. בהקשר זה מציין הנאשם כי הוא נמצא כרגע בהליך להסדרת הרישיון.
8. כמו כן, הנאשם מפנה לנסיבותיו האישיות וטוען כי הוא אב לארבעה קטינים, המפרנס היחיד בבית שעובד כסבל וכנהג בחברת ירקות ולכן זקוק לרישיון לצורך פרנסתו.

דין:

עמוד 1

9. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.
10. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).
11. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).
12. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".
13. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).
14. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

15. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.
16. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלומו וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך וכן כיבוד שלטון החוק.
17. יש לציין כי פוטנציאל הנזק מנהיגת רכב על ידי בלתי מורשה לנהיגה הוא גדול כאשר נוהג הרכב הוא בלתי מורשה לנהיגה שמעולם לא קיבל רישיון נהיגה ולא למד את חוקי התנועה (ראו לעניין זה פ"ל 1792-10-20 **מדינת ישראל נ' אבו בליאלת** (8.11.21)). זאת, כאשר בענייננו, במועד ביצוע העבירה, הנאשם החזיק ברישיון נהיגה מסוג B, היתר, נהיגה ברכב מנועי שמקלו הכולל המותר אינו עולה על 3,500 ק"ג. כלומר, חריגת המשקל בין דרגת הרישיון בה החזיק הנאשם במועד ביצוע העבירה לבין משקל הרכב בו נהג היא חריגה קלה יחסית. לאור האמור, אני סבורה כי בנסיבות העניין, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, כפי שפורט לעיל, היא ברף הנמוך. יפים לעניין זה דברי בית המשפט המחוזי **בעניין כהן** לפיהם:

"אין מדובר במי שיש לו רישיון על אופנוע שנוהג במשאית או במעשה דומה, מדובר במי שיש לו רישיון נהיגה שעד לפני פחות מעשור מותר היה לנהוג אותו סוג של כלי רכב, ועם תיקון התקנות ביום 01.01.07 שונה המצב המשפטי מבלי שהדבר משפיע על איכות ויכולת הנהיגה של הנהג להשתמש ברכב".

ודוק, גם **בעניין כהן** מדובר היה בנאשם שקיבל רישיון נהיגה רק לאחר שתוקנו התקנות.

עמוד 2

18. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. זה המקום לציין כי העבירה בה הורשע הנאשם מנויה בתוספת הראשונה לפקודה ומשכך חלה על הנאשם פסילת מינימום בת שלושה חודשים בהתאם לסעיף 38(1) לפקודה.
19. יחד עם זאת, בסיפא של סעיף 38 לפקודה נקבע כי "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר".
20. ביחס לרכיב ענישה שעניינו מאסר, קבע בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"ת 22585-11-12 **אשורוב נ' מדינת ישראל** (3.12.12) כי: "מתחם העונש ההולם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, אינו מתחיל ממאסר בפועל, אלא הוא נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים ואף שנה, בהתאם לנסיבות העבירה". אולם, כאמור לעיל, בעניינו המאשימה הגבילה את עצמה ועתרה אך לרכיב עונש של פסילה, פסילה מותנית וקנס, ללא רכיב שעניינו במאסר בפועל או מאסר מותנה.
21. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק). בעניינו, לא ניתן להתעלם מכך שבמועד ביצוע העבירה, החזיק הנאשם ברישיון מסוג B. כלומר, אין המדובר באדם הנעדר כישורי נהיגה בסיסיים שאינו מורשה לנהיגה בכלל ואינו מכיר את חוקי התנועה אשר כתוצאה מנהיגתו עלול כלי הרכב להפוך בידיו לכלי נשק (ראו תתע"א 1686-07-13 **מדינת ישראל נ' עומרי** (4.1.14)). לכן, מבלי לגרוע מהסיכון שנשקף מנהיגתו של הנאשם בכלי רכב שאינו מורשה לו, אני סבורה כי הסיכון שנשקף מהעבירה שבוצעה על ידי הנאשם הוא סיכון נמוך.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

22. כאמור בסעיף 40יא לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בעניינו, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה בביצוע העבירה בהזדמנות הראשונה ותרם לניהול מהיר ויעיל של המשפט מבלי להידרש לניהול הוכחות. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 **קלגסבלד נ' מדינת ישראל** (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

23. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שעברו התעבורתי של הנאשם אינו מכביר ונרשמו לחובתו שמונה עבירות מאז התחיל לנהוג בשנת 2014. כך גם לא ניתן להתעלם מכך שעל אף שהמחדל טרם הוסר, הרי שהנאשם נמסר בתהליך להסדרת הרישיון כאמור.

24. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שהנאשם מפרנס יחיד במשפחה בת שש נפשות ורישיונו משמש אותו לצורכי פרנסה.

הכרעה:

25. לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם ואת העובדה שהנאשם בחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס כספי בסך 1,000 ₪ שישולם בתוך 90 ימים מהיום.

ב. פסילה בפועל, לתקופה של 3 חודשים, מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, שתחול על רישיון נהיגה מסוג C1 בלבד.

הפסילה כאמור תחל עד ולא יאוחר מיום 1.3.22 ועל הנאשם להגיש לבית המשפט תצהיר חלף הפקדה לא יאוחר מהשעה 12:00 באותו מועד. לא יוגש התצהיר כנדרש, הנאשם ייחשב כפסול מלנהוג ברכבים שהנהיגה בהם מצריכה רישיון מסוג C1 החל מיום 1.3.22 אך הפסילה לא תימנה ולכן לא תסתיים.

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים וזאת על תנאי שלא יעבור אחת מן העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה וזאת במשך שנתיים מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים וכן תשלח שובר תשלום לנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ב' שבט תשפ"ב, 04 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.